

ALIA

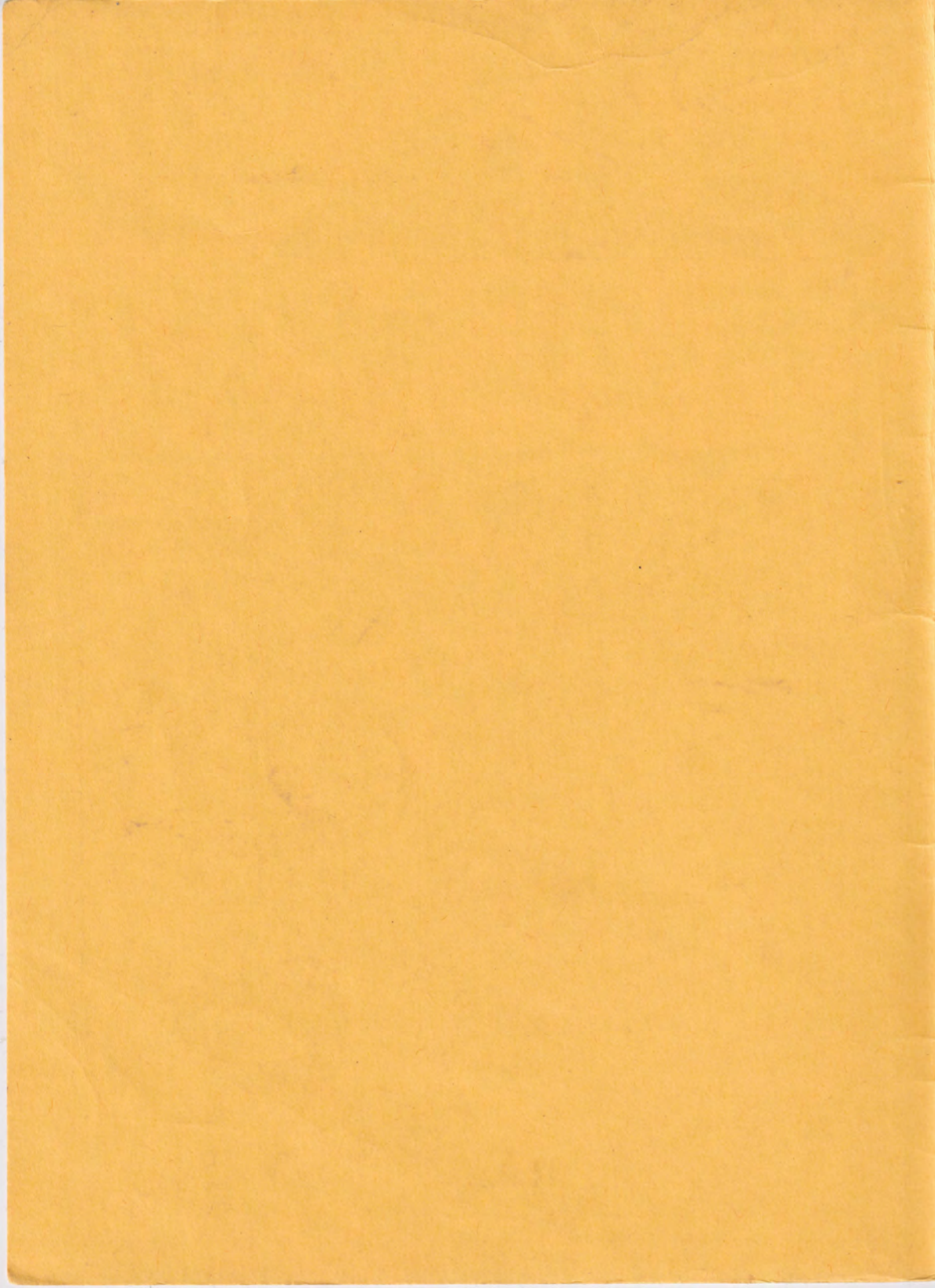
REVISTA PSIQUEDÉLICA DEL P.V.

(I DON SIGA NECESSARI)

Nº 3

TARDOR 1981

AL CIM: Revista Psiquedèlica del P.V. (i d'on siga necessari)

EDITADA PER: Ni se sap.

DISTRIBUCIO': Manual.

COMPOSICIO', TEXT, BROMETES, ETC.: Col·lectiu d'Alliberament Psiquedèlic (en procés de constitució)

DIPÒSIT LEGAL: Passem.

NOMBRE D'EXEMPLARS EDITATS: 4.000.000.000 (#)
(veure fulla adjunta)

Instantània del Comitè de Redacció en plena sessió de treball. ↑

Editorial

***NO CONFONDRE LA «VELOCITAT» AMB LA CANSALADA...**

Som-hi.

De bell nou amb vosaltres, estimats/des.

Aquest número d'AL CIM ix al carrer amb unes pàgines menys que l'anterior i amb un considerable retardament respecte al que seria desitjable. La causa és la mateixa, la de sempre: la pasta, tio, la pasta ... Se segueix fallant la distribució. Col·laboreu d'una punyetera vegada.

A la gent mínimament sana, mínimament enrotllada, no li calen consells com el que encapçala aquest editorial (parlant d'editorials, n'estem farts ja, d'escriure editorials, és el darrer que fem); ara bé, en els temps apolítics (màquina de merda! no vòlia escriure això!), recomencem la frase: En els temps apocalíptics, espasmòdics i nuclearitzats que vivim, mai no estan de

sobra alguns advertiments essencials, per altra banda -
ben palesos.

Bàsicament es tracta d'això, de no confondre la ve
locitat amb la cansalada, la lucidesa amb l'alienació,
és a dir, les drogues són substàncies neutres en si ma-
teixes, l'important és l'ús que hom en fa. Malhaurada-
ment (es veu al carrer) l'augment de la difusió de di-
verses drogues a capes cada volta més àmplies de la so-
cietat sembla anar paral·lel amb la dolenta utilització
que se'n fa. I no és sols que cada dia siga més difícil
trobar substàncies no adulterades, no, és que, parlant
clar, la gent cada dia s'ho munta més malament i això -
no marca un gram, col·legues.

O posem remei o jo no sé com anem a acabar.

Bo, dóna igual, passeu de depressions tardorenques
i gaudiu de la lectura del número 3 d'AL CIM, que vé -
més a tope que mai.

Ah! Una bona notícia. En breu eixirà al carrer el
primer volum de la Col·lecció "LA FULLA DIVINA", una -
sèrie de textos alternatius editats per AL CIM que farà
les delícies de tots vosaltres, grans i xiquets. Uns -
quants títols, per a què aneu fent les dents llargues:
"De la misèria a l'ambient estudiantí", "Lou Reed: Anto-
logia", "Poemes del carrer", "Misticisme oriental", "Lle-
tres del viliandre", "Els Papalagi", "Hunter S. Thomp-
son: Antologia", "Històries de l'infern", "L'experièn-
cia psíquedèlica" ...

"ARGOT DE LA DROGA: àcid, antic, arguila, bacil-
lar, baixada, camell, caramel, cel, col·locar-se,
color, dealer, enrotllar-se, espitós, flash, fli-
par-se, grifota, gust, haix, junkie, mandanga, -
marxos, material, merda, narguile, pas, pedra, -
porro, pujada, punxar-se, simisi, tabac, trip, -
trompeta, viatge, vida".

(Joan J. Vinyoles i Vidal: "Vocabulari de
l'argot de la delinqüència". Ed. Millà.)

PER QUÈ ENS DROGUEM?

[UNA ENQUESTA RELLEVANT]

→ L'opinió més estesa a tots els nivells vol explicar el consum massiu de drogues als països desenvolupats en base a un suposat "escapisme". Aquesta fugida, segons els sociòlegs, està motivada per una sèrie de característiques que centralitzen -- l'activitat humana contemporània, a saber :

- Mediocritat de la vida quotidiana.
- Falta d'expectatives de l'adolescent (especialment de classe baixa).
- Incapacitat d'incidir en la modificació de la problemàtica social.
- Desencís inherent al pas de la vida recreativa a la productiva.
- Limitacions per arribar a "tindre èxit en la vida".
- Moda.
- Antipropaganda ridículament desmesurada.

Si bé aquest esforç comprensiu dels sociòlegs col·loca la problemàtica en la seua dimensió social i política, la nostra reserva és el grau de participació de l'adicte o l'usuari (diferenciació progressista) en la confecció d'aquesta llista de causes possibles. Evidentment és primari saber l'opinió d'aquests sobre el seu problema; i ... vegeu quina diferència amb la llista dels sociòlegs! :

* Primer i sobretot es parla de plaer (aquesta resposta és per a la majoria l'única).

→ Però apart de la resposta esmentada, única comuna a tots, incloem a continuació una llista reduïda de respostes sobre l'ús i l'abús de drogues segons els directament concernits :

- Ho faig perquè no tinc cap altra cosa que fer d'interés.
- La utilitze entre amics, la qual cosa em fa més sociable.
- Em drogue per a recuperar les ganes de viure.
- Em drogue per a perdre-les.
- Em sent fora d'aquest món.
- És l'única manera d'aconseguir estudiar tot el que neces_{site} per als exàmens.
- El meu humor canvia com del dia a la nit.
- M'aprime.

- Aci em tens.
- Amb una calma l'altra.
- Sequesquen esperant els extraterrestres a llurs plats - voladors; ells ja invadiren les nostres venes.
- Ho faig per tradició.
- És l'eix de la meua psicoteràpia.
- Els metges diuen que em calma; per aixó m'ho donen des de què vaig arribar a l'hospital fa quinze anys.
- Aquesta és l'última volta.
- La veritable causa són les explosions atòmiques i llur influència sobre nosaltres.
- Jo passe,
- L'agent de la meua situació és el diable, sóc un posseït.
- Etc. etc.

→ Per cert que ens allunyem molt de l'"escapisme" si tenim en compte gran part d'aquestes declaracions. La varietat repro-
 duïda potser siga insuficient, però completar la llista seria impossible. La continuació podria fer-se amb una búsqueda de -
 nous elements menys estereotipats, búsqueda possible si ens --
 allunyem dels grups il·lustrats vagament influenciats per la -
 literatura del gènere, apropant-nos alhora a l'ús popular en -
 general i a l'ús tradicional de cada poble, tot introduint la
 col·lecció de denominacions vulgars que cada droga pren.

La comparança entre la presentació de la situació des de
 fora (sociologia) i des de dins està clara. Els sociòlegs i com-
 panyia semblen haver-se trobat d'acord sense grans dificultats.
 Tot i amb això, es podria fàcilment sospitar entre ells l'ús -
 d'algunes drogues posades en consideració a llurs propis estu-
 dis. Element que no altera el curs de treballs en llur preocu-
 pació per l'"objectivisme".

- Ens preguntem quina de les dues llistes ens duu més lluny:
- ▶ A través de l'anàlisi dels seus continguts simbòlics.
- ▶ Per les possibilitats d'accés que donen a la diversitat -
 de l'experiència humana.
- ▶ Per la seua oposició a la línia de pensament reduccionista.
- ▶ Pels flancs que obre als canvis socials.
- I, fonamentalment, ▶ per les propostes que contenen.

- Vole entre els universos interiors.
- Oblide fins el meu nom, desaparesc.
- M'allibere de tots els meus tabús.
- Sóc una altra persona.
- No sé.
- Consumesc drogues només quan m'ofereixen.
- Somnie despert.
- Dorm tot el que vull.
- Perquè em dona la gana,
- Recupere l'energia que abans no tenia.
- Em dissolc entre els llençols del meu llit durant dies.
- Descobresc una nova faceta del meu ser en cada viatge.
- La meua energia sexual es multiplica.
- M'oblido del sexe.
- La meua consciència s'obre cap al cosmos.
- Sóc més eficaç en la meua tasca professional.
- He pogut deixar de banda les coses vanes de la vida.
- Ho faig només tancat al bany de ma casa.
- Reunesc als meus amics, coneguts i veïns per tal d'exhibir-los el meu estat.
- M'ho fume tot i no pregunte tonteries.
- Trobe les grans qüestions de fons de la humanitat.
- No et podria dir excepte que tingues alguna cosa que -
oferir-me.
- Vinga, punxa't i després parlem.
- La causa per a mi és la incomprensió, la falta de comunicació, amb els meus pares sobretot.
- Jo vaig començar perquè els meus pares em privaven de -
tot el que realment m'agradava.
- Ells em donaven tots els gustos, jo no tenia res més que
demanar.
- A mi m'ho va indicar el metge.
- A mi m'ho va prohibir.
- Jo vaig començar a la presó, quan hi vaig passar dos me-
sos per fumar marihuana (sense saber-ho) en casa d'uns amics.
- L'origen de la cosa està en la ment.
- Les nefastes influències.
- Expandesc la meua consciència.
- L'anihile.
- Són els monstres més amistosos que he conegut.

Si recapitulem totes les causes donades i llurs combinacions les trobarem competents per a descriure i explicar molts fenòmens aliens a la droga o almenys no lligats directament?

Però el nostre interès és insistir sobre l'anomenat "escapisme": Tot el quadre anterior és aplicable en el punt referit a l'escapisme per l'ús i abús de drogues il.legals. Açò pot contentar als governs que estableixen "programes de major caràcter social", "institucions obertes", "conferències", "grups de treball multidisciplinaris", etc. I encara més pot contentar les crítiques provinents de l'Est repetitives en llur caracterització de la decadència del capitalisme i les seues expressions contemporànies.

Però aquesta contraposició resulta de l'intent comú de cenyir el problema de l'escapisme, com déiem, a l'ús i abús de les drogues il.legals. Una bona tàctica per tal de fer-nos oblidar el problema enormement més greu de l'alcoholisme. Problema abordable des dels enfocaments que hem vist desfilar a propòsit de les drogues il.legals.

→ La legalitat de l'alcohol o del tabac no es pot qüestionar sense posar en dubte tot el sistema d'origen de la llei. La legalitat de l'alcohol o del tabac contribueix a la postergació d'eixe qüestionament. Ni l'alcohol ni el cafè ni el tabac, prohibits en àmbits ben dissímils, són qüestionats pels Estats a causa dels seus efectes nefastos sobre la salut. Les advertències provinents de campanyes oficials, les taxes i impostos sobre ells, les etiquetes que acompanyen els paquets de cigarrets, són coherents amb la legalitat. Autorització per la llei i protecció per les advertències oficials. L'estratègia és sempre - la mateixa: el CONTROL.

(un passeig per Foucault no és adictiu)

→ La font d'on hem tret tant l'enquesta com les reflexions que l'acompanyen és «Alucinógenos: la presencia de los dioses», un dels assaigs més lúcids i radicals que s'han escrit sobre l'assumpte.

L'autor és un tal "Jacobo Beng", pseudònim d'un doctor i antropòleg especialista en drogues que ha viscut durant molts anys entre les tribus primitives de les dues Amèriques, que utilitzen normalment les plantes al·lucinògenes. Està editat per "J.A.U.D."

DIARI DE L'ÀCID

(CONFESSIONS I MÈTODE D'UN "PASSAT")

(aquest text és l'epíleg que L. Mª Panero va escriure al llibre "MUSICA CARINO", recull de contes l'autor del qual respon al nom de POPPY i que aprofitem per a recomanar-vos arduosament. Està editat per "Ediciones Libertarias", Ap. 27058, Madrid)

ABAIX LA POSTERITAT, ABAIX ESCRIURE AMB MIRES A UNES SENYES D'EDITORIAL O REVISTA, AMB MIRES A UN PÚBLIC PER ANONIM SEMPRE IMAGINARI, ABAIX SER DESPOSSEIT DE LA PARAULA, DE LA PARLA, PER L'ALIENACIÓ QUE IRREMEIABLEMENT SUPOSA LA SEUA OBJECTIVACIÓ PUBLICABLE; ABAIX ELS TORRONS "LA FAMA" I ELS CAFES "LA ESTRELLA" : tornem on estàvem.

No sé a quin any es remet la data de la meua desaparició, de la meua mort sensible, és a dir de la meua sort en tant que delinqüent, que "drogota"; de la meua resignació a la matança del meu únic "ideal del jo" que gustosament adoptaria portar per cartell i que no és el del "famós" sinó el del "menudet" Jean Genet negant-se obstinadament i metòdica a ser-ho. No ho sé: hi ha en la història d'aquesta desaparició manicomis, penjades d'àcid, no degudes, clar, a l'àcid, sinó a la seua situació, perquè això és la droga: no res en ella mateixa, fora d'eixe poder que ella té que és el de crear situacions, inexistents de l'altre costat de l'espill. Perquè tota l'ètica en aquests moments possible, i en la qual siga honrat i lícit pensar, es redueix senzillament a saber de quin costat de l'espill s'està.

Però tornem al "menudet" Jean Genet: hom diria que tot comença en aquells carrers del barri xinés on em comprava els meus primers caramlets, carrers que, curiosament, com em va assenyalar algú una vegada, tenien tots nom de sants: Sant Martí, Sant no-sé-què, qui sap per què faltava el de Sant Dumont (que segons crec recordar haver llegit en un tebeu de "Vides Il·lustres" fou l'inventor d'una mena de "glo

bus").

Al meu primer venedor li deia un amic poètic d'a--
quells temps "l'home de la camisa rosada", del cantó, cal-
dria haver dit, perquè no he conegut cap altre cantó rosat.
Se'l localitzava en un bar que després tancaren per "allò",
anomenat el "River Platter", cosa que malgrat no significar
res positiu en bon anglés, el meu poètic acompanyant tingué
la gentilesa de traduir-me per "vorera platejada". Després
vé un fundit en negre: ma mare em fica ni més ni menys que
en set manicomis, on la meua sensibilitat, crescuda al ca-
lor de la grifa, és metòdicament sospitada com si d'una ma
laltia es tractara.

I després la presó: allí el "menudet" Jean Genet té -
oportunitat de gaudir amb tot tipus d'homes mal-encarats:
i gaudir totalment, perquè allí estaven, tancats com a un
museu, com si foren nobles caiguts en desgràcia d'alguna -
dinastia futura, tots els protagonistes del seu conte in--
fantil: és més, aquests tenien ja una "aura" que els manca
va als homes del carrer Sant Martí, eren ja traficants de
pèl en pit, eren els homes dels kilos de mandanga, que ha-
vien arribat a defensar el seu tràfic amb una pipa i el --
risc de la vida. Es diuen a més a més amb noms màgics, tals
com "Yoni" (que recorda en millor, en més il.legal, en més
western, a Johnny, el ros dels westerns), el "Tuti" (que -
volia dir "el Tot", pel "Tutti Frutti"), el "Lejía", en fi,
què sé jo, tota una galeria de retrats per a somniar, tot
un "paseillo de toreros" i d'herois, d'homes d'una peça, -
això ho jure, senyors, que almenys jo ho sentia així: quan
a un amic que va estar amb mi en "celdas bajas" (cel.la de
castic) anomenat "Paniagua", el cridava un "tropco" així,
pel seu nom tan representatiu d'una presó més tradicional,
"Paniagua", era com per a un creient oír que en la nit ano
menen a Déu; això sí que era dir-se d'alguna guisa, Pania-
gua. I pensar que ningú sap "al carrer", que eixe edifici
suposadament llòbrec és un museu, una galeria de retrats a
qual més clàssic i perfecte, una panoràmica d'herois per a
somniar amb ells per les nits, per a fer-se la mà pensant
en ser algun dia "com ells", sinó poguera ser -que no ho -
fou- "un d'ells, dels elegits per una gràcia, per una no--

blesa que no s'hereta, sinó que es guanya dient-se ---
"Paniagua".

De manera que no vaig trigar molt en voler, en efecte, imitar-los. Al Marroc em vaig dedicar al tràfic de drogues, amb uns amics; els diners que guanyàvem era el menys important, no es tractava d'això. Però com resulta que vaig de "menudet" pel món, mai no em prenen seriosament, encara que vaig vendre jo a soletes eixe "kilo" famós que era com la xifra sencera del desig, com l'objecte A per excel·lència.

Aleshores ja em donava per llegir llibres d'ocultisme, i recórrer amb mirada apassionada i fantasiosa les profecies de Nostradamus, però això era tan sols com la novel·la eterna que tenia el meu amic "Yoni" sempre a les mans, entumit de fred al pati 15 del penal de Zamora: diuen que al xiquet d'Aveyron (un dels més famosos "xiquets salvatges") li organitzaren un simulacre d'afusellament a les seues espatlles, amb trets de veritat i tot, i no donà la més mínima senyal d'adonar-se.

!!!000000!!!

000000
000000

LEOPOLDO Mª PANERO

«NOMÉS EN LA ME-
SURA EN QUÈ FEM
ACTIVA LA NOS-
TRA DESCONFIAN-
ÇA RADICAL DE LA
POLÍTICA, PODREM
ARRIBAR A CONEÏ-
XER MOMENTS
REVOLUCIONARIS.»

LA BARRICADA TANCA EL CARRER, VAL, PERÒ OBRE EL CANÍ...

EL CÒMIX UNDERGROUND AL PAÍS VALENCIÀ

A VALENCIAA - 1975

"El Víbora" acaba de publicar una excel·lent "Antologia española (?!) del conix underground", centrada, com és natural, a la ciutat de Barcelona, focus irradiador de tantes coses rares. Ara bé, els recopiladors no volgueren basar-se exclusivament en la producció barcelonina, i així doncs, demanaren informació per correu (no tenien pasta per a desplaçar-se) del que estava fent-se a d'altres indrets del mapa.

El text que segueix a continuació és la carta que Sento i Micharmunt, dos dibuixants "under" de València, remeteren a Onliyú, principal antologista del llibre, que, per cert, és car (800 pts.) però val la pena, "chouis", us ho assssssegure.

Les il·lustracions corresponen a les portades de les principals publicacions underground parides per aquestes contrades.

PROLEG

Estimat Onliyú:

Comencem la nostra història des d'un porxe front al

port. T'anem a contar, fins on arriben les nostres llums, - el tortuós camí i divertit sender pel qual ens és donat escriure avui aquestes lletres.

Estàvem al porxe, suposa que fa deu anys d'açò. El de sempre, uns tebeuets amuntegats i el salitre del mar castigant-nos l'orella que dona a la finestra.

Ja saps: Georgie Dann, Gelu, les germanes Serrano, els Monkees i, els diumenges, els Kinks. Fem tebeus. Rebem el "Bang!". Fullegem "Trinca". Badallem.

El temps passa, creixem, ens fem majors com sense adonar-nos-en: és el començament d'una història.

PRIMERA PART

EL GAT PELAT - 1976

EL POLVORON
POLVORIENTO - 1977

A València, el poble més gran d'Espanya, agrícola i -- floral indret, el tebeu contemporani comença amb les publicacions d'Editorial Cingle, que agruparà uns dibuixants dis- persos que ja havien fet ximpleries amb anterioritat.

Vegem algunes d'elles: "Ademuz Km. 6", el primer tebeu que ix a València es dona amb motiu d'un ridícul festival - de rock (abril 75). Aquest tebeu el vàrem fer un grupet de gent que vivíem en la mateixa casa. En principi, no tothom anava per a tebeuer; havien fallers, pintors, escriptors, - escultors, etc... Els dos únics que van a continuar els tebeus són Micharmunt i Sento.

Més tard, es connecta casualment amb J. Mariscal, que

LA DOLÇAINA - 1977

per aquells temps feia la mili i tenia un piset modern i amb porros. Al final se'n va a Barcelona, perquè València - es comprova que realment rendeix pocuet. Nosaltres ens anem a la mili i arribem així al final de la 1ª part d'aquesta història.

SEGONA PART

De nou a València, mirem les coses com van. Hi havien uns dibuixants que llavors anaven de politequeus (ell es moria, o ja s'havia mort, no me'n recorde) i edicions. Així començà el - "crític" "Gat Pelat". Es fan quatre - números (febrer 76, setembre 76, febrer 77, març 78).

L'equip base d'El Gat Pelat eren Manolo Gimeno i El - Capi. La nostra connexió amb ells es fa en el número tres, en el qual prenem confiança els uns amb els altres. I eixes coses que passen. Ací podia acabar la segona part.

TERCERA PART

Un inquiet filàntrop i mecenes s'entera d'aquesta editorial i com està en contacte amb una editorial en vies de legalització i un grúp de poetes vernacles, decideix fer -- amistat amb la gent del tebeu. Lògic, car es tracta de Nacho Errando, el germà de Mariscal. L'home decideix fer una col·lecció de tebeus unitaris en llengua castissa i popular per exigències poètiques, així que s'organitza "El Cingle" i -- apareixen cinc números durant 1.977 (maig, juny, setembre, octubre, novembre), d'èxit, diguem-ho ja, relatiu. Malgrat les complicacions, la moral i l'esperit de treball superen l'adversitat i es du a terme un projecte encara més substanciós. Fi de la 3ª part.

QUARTA PART

Aquest projecte té un nom: "Metropol", que serà un bonic local editorial, en un baix, al centre del village valenç

cià, que contindrà una tenda de tebeus i una revista en projecte d'eixir al carrer. Ací es coneixen altres dibuixants que s'aniran deixant caure en dies successius. Mike, que llavors feia un tebeu de venda manual que es deia "El Polvorón Bolvoriento" (novembre 77, març 78). Va passar molta més gent, però a recordar realment, a més de Mike, sols ens queda la inequívoca figura de Doménech, dibuixant trilingüe i borratxo (Bazar, nov.78). Corren temps durs i els botiguers diuen "Prou!" i la cosa acaba amb una hamburgueseria de "rih go-rango" en el nostre local, així que cadascú escampa pel seu compte per a buscar-se la vida, uns a Barcelona, i els altres, a Barcelona. Desencantats de l'entelèquia i els projectes, nosaltres, amics tots, ens dediquem a les tertúlies en el just i cabal sentit de la paraula. Divertint-nos com pocs. I en això estem, a la petita Califòrnia de la Mediterrània, on la placidesa tropical es barreja amb la desídia. Justos i pecadors.

EPILEG

Certament és un honor haver pogut conversar amb la història del tebeu, cara a cara, durant uns moments. Nosaltres no hem volgut sinó esboçar somerament i sense ànim de lucre el que acaba d'esdevindre.

Esperem que al rebut d'aquesta missiva, els teus lleugers dubtes al respecte hagen quedat nítidament puntualitzats. Així doncs, i abans de concloure, desitjariem que qual sevol buit, tant estètic com social, que haja restat entre línies, tingues a bé inventar-te'ls, puix és el més lògic en aquests tràngols.

No som oradors, potser ho hages intuït, però desitgem que al rebre aquesta tant tu com els teus parents gaudiu de la pau d'esperit que segur us mereixeu. I sense ànim d'ofendre s'acomiaden els teus amics:

J. Micharmunt Sento
València, febrer 80

DAU - DAU
COMPANYIA - 1977

¡ LA DROGA MATA! !

aldous

huxley

CULTURA I INDIVIDU

- ↓ En fi, Huxley no necessita presenta-
- ↓ cio'. Si no el coneixeu, és el
- ↓ vostre problema.
- ↓ L'article és llarguet, però val la pena.
- ↓ Vinga, no sigueu mandrosos i llegiu.

La relació entre cultura i individu és, i ha estat sempre, estranyament ambivalent. Som alhora els beneficiaris de la nostra cultura i les seues víctimes. Sense cultura, i sense eixa condició prèvia de tota cultura, el — llenguatge, l'home seria tan sols una espècie més de babuí. Al llenguatge i a la cultura devem la nostra humanitat.

Geni i ninot irritat, urdidors de fantàstiques farses i diví raonador: en tots aquests rols, els individus són el producte d'un llenguatge i una cultura. Treballant sobre els dotze o tretze milions de neurones d'un cervell — humà, llenguatge i cultura ens han donat ciències, lleis, ètiques i filosofies; han fet possibles tots els nostres triomfs, el talent i la santedat. Ens han donat també fanatisme, superstició i presunció dogmàtica, idolatria nacionalista i assassinats massius en nom de Déu; propaganda demagògica i mentida organitzada. I, junt amb la sal — de la terra, ens han donat, generació rere generació, incontables milions d'hipnotitzats conformistes, víctimes — predestinades de dirigents àvids de poder que són al seu torn víctimes de tot el que hi ha de més insensible i inhumà en llur tradició cultural.

Gràcies al llenguatge i a la cultura, la conducta humana pot ser incomparablement més intel·ligent, més original, creadora i flexible que la conducta dels animals, els cervells dels quals són massa petits com per acomodar el nombre de neurones necessari per a la invenció del llenguatge i la transmissió de coneixement acumulat. Però, --gràcies de nou al llenguatge i a la cultura, els sers humans es comporten sovint amb una estupidesa, una falta de realisme i una total impropietat, de les quals són incapaços els animals.

Tots nosaltres, trobriandesos o bostonians, catòlics sicilians o budistes japonesos, naixem en una certa cultura i passem la nostra vida dins els seus confins. Entre cada consciència humana i les demés que existeixen al món s'alça una barrera invisible, una xarxa de normes tradicionals de pensar i de sentir, de nocions de segona mà que han esdevingut axiomes, de velles consignes reverenciades com a revelacions divines. El que veiem a través dels forats d'aquesta xarxa no és mai, per supost, la incognoscíble "cosa en sí". No és fins i tot, en la major part dels casos, l'objecte tal com incideix en els nostres sentits i la reacció espontània del nostre organisme davant d'ell. Allò que ordinàriament captem, i a allò que responem, és una curiosa barreja d'experiència immediata amb símbols --culturalment condicionats, d'impressions sensorials amb --idees preconcebudes respecte a la naturalesa de les coses. I per a la major part dels individus, els elements simbòlics d'aquest còctel de consciència es consideren més importants que els elements aportats per l'experiència immediata. Inevitablement, doncs, per als qui accepten llur --cultura totalment i sense esperit crític, els termes del llenguatge familiar no representen (ni que siga inadequament) les coses. Pel contrari, les coses són les que representen els termes familiars. Cada esdeveniment únic de llur vida resta, instantàniament i automàtica, classificat com una altra il·lustració concreta d'una de les abstraccions verbalitzades i culturalment buidades, introduïdes als cervells llurs mitjançant els condicionaments infantils.

No cal dir que moltes de les idees que ens han llegat els transmissors de la cultura són sumament sensibles i --

realistes. (Si no ho foren, l'espècie humana s'hauria extingit ja.) Però, junt amb aquests conceptes útils, tota cultura transmet un cúmul de nocions irreals, a algunes de les quals els manca el més mínim sentit, mentre que d'altres potser hagen tingut alguna volta un valor supervivent, però s'han fet ja, en canviar les circumstàncies de la història, totalment irrellevants. Donat que els éssers humans responen als símbols tan ràpidament i inequívoca com responen als estímuls de l'experiència immediata, i donat — que la majoria d'ells creuen ingènuament que les paraules buidades per la cultura són tan reals com les coses a les quals al·ludeixen, o fins i tot més reals que llurs percepcions de les coses mateixes, aquestes nocions antiquades, o intrínsecament absurdes, causen un mal enorme. Gràcies a les idees realistes transmeses per la cultura, el gènere ha sobreviscut i, en certs camps, progressa. Però gràcies als perniciosos absurds inculcats a tot individu en el curs de la seua formació cultural, el gènere humà, tot i que ha sobreviscut i progressa, ha hagut d'enfrontar-se a greus problemes. La història és l'arxiu, entre altres coses, de les fantàstiques i generalment diabòliques farses amb les quals la humanitat, enfol·lida per la cultura, s'ha enganyat a ella mateixa. I aquest joc odiós continua.

Què poden i què han de fer els individus per a millorar llur irònicament equívoca relació amb la cultura en la qual es troben inclosos? Com pot continuar l'home gaudint dels beneficis de la cultura sense, al mateix temps, veure's paralytat o demencialment intoxicat pels seus verins? Com pot civilitzar-se discriminadament, rebutjant — allò que és absurd i danyós en el seu condicionament, i adherint-se a allò que resulta ser una conducta humana i intel·ligent?

Una cultura no pot pas acceptar-se de mode discriminatori, i molt menys modificar-se, excepte per obre de — persones que hagen vist a través d'ella — persones que hagen fet forats en la barricada de símbols verbalitzats i que puguem així contemplar el món i, per reflex, contemplar-se a ells mateixos d'una manera nova i relativament lliure de prejudicis. Aquestes persones no sols naixen: han, també,

de fer-se. Però, com?

En el camp de l'educació formal, allò que el possible obre-forats necessita és coneixement. Coneixement de la - història de la cultura passada i present en tota la seua fantàstica varietat, i coneixement de la naturalesa i les limitacions, els usos i els abusos del llenguatge. Un home que sap que han existit diverses cultures, i que cada cultura proclama ser la millor i més autèntica de totes, trobarà difícil prendre's massa seriosament les presuncions i els dogmatismes de la seua pròpia tradició. Així mateix, un home que coneix com es relacionen els símbols amb l'experiència, i que practica el tipus d'autocontrol lingüístic que ensenyen els expositors de la Semàntica General, es poc probable que es prenga massa seriosament - els absurds o perillosos desencerts que, dins de cada cultura, passen per ser filosofia, sabiduria pràctica i argument polític.

Com a preparació de l'obre-forats, aquest tipus de - preparació intel·lectual és sens dubte valuosa, però també sens dubte una mica insuficient. L'aprenentatge a nivell verbal ha de vindre suplementat per l'aprenentatge - de l'experiència sense paraules. Hem d'aprendre a ser mentalment silenciosos, hem de conrear l'art de la pura receptivitat.

Ser silenciosament receptius ... Què infantilment simple sembla açò! Però en la pràctica molt aviat descobrim que és molt difícil. L'univers en el qual els homes viuen llurs vides és la creació d'allò que la filosofia índia - anomena Nama-Rupa, Nom i Forma. La realitat és un continu, un Quelcom impemetrablement misteriós i infinit, l'aspecte exterior del qual és el que anomenem Matèria i l'interior del qual és el que anomenem Ment. El llenguatge és un instrument per a extreure el misteri de la Realitat i fer-lo assequible a la comprensió i manipulació humanes. L'home civilitzat trenca aquest continu, col·loca etiquetes a uns quants dels fragments, projecta les etiquetes cap al món exterior i crea així, per a ell mateix, un univers -- d'objectes separats totalment humanitzats, cadascun dels quals és només l'encarnació d'un nom, una il·lustració - Particular d'alguna abstracció tradicional. Allò que per-

cebem adopta la forma de l'entramat conceptual a través - del qual ha estat filtrat. La pura receptivitat és difícil, perquè la consciència normal de l'home en estat de vigília està sempre culturalment condicionada. Però la consciència normal de l'estat de vigília, com Williams James va sanyalar fa anys "no és més que un tipus de consciència, mentre que a tot el seu voltant, separada d'ella per finíssimes pantalles, jauen formes potencials de consciència totalment diferents. Podem travessar la vida sense sospitar llur existència; però si apliquem els estímuls adequats, les veurem aparéixer en tota llur complexitat, amb tots llurs tipus diferents i complets de mentalitat, que probablement tenen en algun lloc llur camp d'aplicació i d'adaptació. Cap visió de l'univers en la seua totalitat no pot ser definitiva si deixa a un costat aquestes formes de consciència".

Com la cultura que la condiciona, la consciència normal de l'estat de vigília és alhora la nostra millor amiga i la nostra enemiga més perillosa. Ens ajuda a sobreviure i a progressar; al mateix temps, però, ens impedeix exercir algunes de les nostres potencialitats més valuoses i, en ocasions, ens enredra en tot tipus de problemes. Per a fer-se totalment humà, l'home, l'orgullós home, l'indicador de fantàstiques farses, ha d'aprendre a apartar-se del seu propi camí; només aleshores tindran possibilitats d'eixir a la superfície les seues facultats infinites i la seua comprensió angèlica. En paraules de Blake, hem de "netejar les portes de la percepció"; puix que quan les portes de la percepció estiguen netes, "totes les coses se l'apapeixeran a l'home tal qual són: infinites". Per a la consciència normal, les coses són les encarnacions, - estrictament finites i insulars, de les etiquetes verbals. Com podem destruir l'hàbit d'imposar automàticament els nostres prejudicis i el record de les paraules buidades - per la cultura a l'experiència immediata? Resposta: Per la pràctica de la pura receptivitat i del silenci mental. Açò netejarà les portes de la percepció i, alhora, farà possible que sorgesquen altres formes de consciència distintes a les normals -consciència estètica, consciència visionària, consciència mística-. Gràcies a la cultura som els -

hereus d'una vasta acumulació de coneixements, d'un inapreciable tresor de metodologia lògica i científica, de milers i milers d'instruments útils de pràctica tecnològica i organitzativa. Però la totalitat humana ment-cos posseeix altres fonts d'informació, fa ús d'uns altres tipus de raonament, està dotada d'una sabiduria intrínseca que és independent del condicionament cultural.

Wordsworth escriu que "el nostre oficiós intel·lecte, (eixa part de la ment que utilitza el llenguatge per a eliminar el misteri de la Realitat) deforma la bella faigó de les coses: assassinem per a dissecar". No cal dir que no podríem apanyar-nos-les sense el nostre oficiós intel·lecte. El pensament conceptual verbalitzat és indispensable. Però, fins i tot quan es fa un ús correcte d'ells, - els conceptes verbalitzats deformen "la bella faigó de les coses". I quan s'usen malament (com tan a sovint succeeix) deformen les nostres vides racionalitzant arcaïques estupideses, instigant a l'assassinat massiu i al desenvolupament de totes les altres horribles farses que "fan gemegar als àngels". La sensata passivitat no verbal és un antídote contra la insensata activitat verbal i un correctiu necessari per a l'activitat verbal sensata. Els conceptes verbalitzats de la realitat necessiten el suplement del contacte directe i immediat amb els esdeveniments tal com aquests es presenten davant de nosaltres.

Es la vella història de la lletra i l'esperit. La lletra és necessària, però mai no ha de prendre's massa seriosament, car divorciada de l'esperit entumeix i finalment mata. Quant a l'esperit, "bufa on se l'escolta" i, - si no consultem els millores mapes culturals, el seu bufament ens apartarà del nostre camí i acabarem naufragant. Actualment, la majoria de nosaltres tenim el pitjor d'ambdós mons. Ignorem els vents de l'esperit que bufen lliurement, i cenyint-nos a mapes culturals de centúries de retràs, cofreguem a tota velocitat cap endavant impulsats pel vapor a alta pressió del nostre arrogant envaniment. Els bitllets que ens hem venut a nosaltres mateixos ens asseguren que el nostre destí és algun port de les Illes de la Benaurança. De fet, quasi sempre resulten ser bit-

llets per a l'Illa del Diable.

L'autoeducació a nivell no verbal és tan vella com la civilització. "Si romans en silenci, sabràs que jo sóc Déu", per als visionaris i els místics de tots els temps i llocs, aquest ha estat el primer i el més important dels manaments. Els poetes escolten llur musa i de la mateixa manera els visionaris i els místics esperen la inspiració en un estat de sàbia passivitat, de buit dinàmic. En la tradició occidental, aquest estat es va anomenar "l'oració del simple mirar". A l'altre costat del món es descriu en termes més psicològics que teístes. En el silenci mental "contemplem el nostre propi Jo-Naturalesa", ens lliguem al No Pensament que jau en el pensament", esdevenim allò que essencialment hem estat sempre". Mitjançant l'activitat sàbia podem assolir un útil coneixement analític del món, coneixement que pot comunicar-se per mitjà de símbols verbals. En l'estat de sàbia passivitat es fa possible -- que sorgesquen formes de consciència distintes de la consciència utilitària de la vida normal en estat de vigília. El coneixement analític i utilitari del món es reemplaça -- per un cert tipus de relació amb el món biològicament no essencial, però espiritualment il·luminadora. Per exemple pot ser una relació estètica directa amb el món en -- quant bellesa. O pot ser una relació directa amb la intrínseca singularitat de l'existència, la seua llibertat inabarcable. I finalment, pot ser una relació directa amb la unitat del món. Aquesta experiència mística immediata de la identificació amb la Unitat fonamental, que es manifesta a ella mateixa en la infinita diversitat de les coses i de les ments, mai no pot expressa-se de manera adequada amb paraules. Com a experiència visionària, l'experiència del místic és quelcom del qual només pot parlar-se des de fora. Els símbols verbals mai no poden transmetre la seua essència.

Es a través del silenci mental i de la pràctica de la sàbia passivitat com artistes, visionaris i místics s'han preparat per a l'experiència immediata del món com a bellesa, com a misteri i com a unitat. Però el silenci i la sàbia passivitat no són les úniques vies que ens permeten mixir de l'univers totalment humà creat per la consciència

normal condicionada per la cultura. En "Expostulation -- and Reply", Matthew, l'amic de Wordsworth, fa reprotxes - la poeta perquè:

"Contemples a ta Mare Terra
com si et sostinguera sense cap propòsit,
com si tu fores el seu primer part
i ningú no haguera viscut abans que tu!".

Des del punt de vista de la consciència normal de -- l'estat de vigília, açò és pura delinqüència intel·lectual. Però és ~~una~~ allò que l'artista, el místic i el visionari han de fer, i el que en realitat han fet sempre. "Contempla a una persona, un paisatge, un objecte comú, com si - l'estigueres veient per primera volta". Aquest és un dels exercicis de consciència immediata no verbalitzada prescrit als antics textos del budisme tàntic. Artistes, mistics i visionaris es neguen a deixar-se esclavitzar pels hàbits de sentiment, pensament i acció condicionats per - la cultura que la seua societat considera justos i naturals. Sempre que ho jutgen desitjable, eviten deliberadament projectar sobre la realitat les normes verbals buides de les quals totes les ments humanes posseeixen tan copiosa reserva. Saben tan bé com qualsevol altre que la cultura i el llenguatge en què una determinada civilització està arrelada, són absolutament necessaris i que, sense ells, l'individu no seria humà. Però també saben, més vívidament que la resta de la humanitat, que, per a ser - totalment humà, l'individu ha d'aprendre a descondicionar se d'ell mateix, ha de ser capaç d'obrir forats en la barricada de símbols verbals que l'envolta.

En l'exploració del vast i misteriós món de les potencialitats humanes, els grans artistes, visionaris i -- mistics han estat pioners que han il·luminat les rutes. - Però allà on ells han anat, també poden anar uns altres. Potencialment, tots nosaltres som "infinits en facultats i a mena de déus en comprensió". A l'abast de tots els -- que saben com aplicar els estímuls necessaris es troben - formes de consciència distintes de la consciència normal de l'estat de vigília. L'univers en el qual viu un ser hu -- mà pot transfigurar-se en una nova creació. Basta només - amb què fem un forat a la barricada i mirem al nostre vol

tant amb allò que un filòsof, Plotí, descriu com "eixe al tre gènere de visió, que tots tenen, però que ben poc usen".

Dins els nostres sistemes actuals d'educació, l'aprenentatge a un nivell no verbal, és escàs en quantitat i pobre en qualitat. A més a més, el seu objectiu, que és simplement el d'ajudar a aquells als qui s'aplica a ser més "com déus en comprensió" mai no s'exposa clarament ni es persegueix de manera consistent. Podem i devem fer molt més en aquest camp tan important del que avui fem. La sabiduria pràctica de civilitzacions més primitives i les troballes d'esperits audaços dins la nostra pròpia tradició i en la nostra pròpia època, es troben al nostre abast. Amb la seua ajuda podria dur-se a la pràctica un programa i una metodologia d'aprenentatge no verbal sense gran dificultat. Malhauradament, la major part de les persones que controlen l'autoritat tenen un interès encobert en — què es mantinguen les barricades culturals. Miren amb recel a tots els que intenten obrir forats, considerant-los subversius, i menyspreen "l'altre gènere de visió" de Plotí com un símptoma de desequilibri mental. Si es poguera crear un sistema eficaç d'educació no verbal, permetrien les autoritats que s'aplicara de manera generalitzada? És una qüestió dubtosa.

Del món no verbal de consciència culturalment no contaminada passem al món subverbal de la fisiologia i de la bioquímica. Un ser humà és un temperament i un producte — del condicionament cultural: és també, i primordialment, un sistema bioquímic extremadament complex i delicat. — L'essència interna del qual, quan el sistema canvia d'un estat d'equilibri a un altre, és consciència canviant. De gut a què cadascú de nosaltres és un sistema bioquímic

La malta pot fer més que puga fer Milton

per a justificar davant l'home els camins de Déu.

La cervesa aconsegueix els seus triomfs teològics, — perquè, en paraules de Williams James, "la borratxera és la gran excitant de la funció Si en l'home". I afegeix que "forma part del misteri més profund i de la tragèdia de la vida el que la bufada i la lluentor d'alguna cosa que immediatament reconeixem com a excelent hagen d'atorgar-se a tants de nosaltres només en les fugaces fases primeres del

que, en la seua totalitat, resulta un verí tan degradant". Es coneix a l'arbre pels seus fruits i els fruits d'una dependència excessiva de l'alcohol etílic com a excitant de la funció Si són realment amargs. No menys amargs són els fruits de la dependència de sedants formadors d'hàbit, al·lucinògens i elevadors del to com l'opi i els seus derivats, com la cocaïna, com els barbitúrics i les amfetamines. Però en anys recents els farmacòlegs han extret o sintetitzat diversos compostos que afecten poderosament la ment sense causar dany algú al cos ni durant l'assimilació ni més tard amb l'adicció. Per mitjà d'aquests nous psiquedèlics, la consciència normal de l'estat de vigília del subjecte pot modificar-se de formes distintes. És com, si, en cada individu, el jo més profund decidira quin gènere d'experiència hauria d'ésser més avantatjós. Una volta decidit, fa ús dels poders de la droga per alterar la ment, donant a la persona el que necessita. Així, si fora bo per a ell descobrir records profundament soterrats, -- aquests records es desenterraran. En cas de què açò no -- tinga gran importància, succeirà alguna cosa distinta. La consciència normal pot reemplaçar-se per la consciència estètica, i es percebrà el món en tota la seua inimaginable bellesa, en tota la sorprenent intensitat del seu "ser -- ahí". La consciència estètica pot transformar-se en consciència visionària. Gràcies a un altre gènere de visió, -- el món es revelarà no sols com d'una bellesa inimaginable, sinó també com quelcom insondablement misteriós, com un multitudinari abisme de possibilitats sempre actualitzant-se en formes sense precedents. Una nova penetració en un món nou i transfigurat de manifestacions gratuïtes, de noves combinacions de pensament i fantasia; la corrent d'aïllò nou es vessa sobre el món en un torrent, cada gota del qual es troba carregada de significació. Apareixen els símbols el contingut dels quals jau fora d'ells mateixos en els fets donats de l'experiència visionària, i apareixen aquests fets donats que se signifiquen només a si mateixos. Però aquest "només ells mateixos" és també "ni més ni menys -- que la base divina de tot ser". "Ni més ni menys que això" és al mateix temps "la igualtat de tot". I aleshores, la consciència estètica i la consciència visionària es profun

ditzen en la consciència mística. El món es veu aleshores com una diversitat infinita que és, tanmateix, una unitat, i el subjecte s'experimenta a ell mateix com "un" amb la infinita Unitat que es manifesta a ella mateixa, totalment present, en cada punt de l'espai, en cada instant del flux del perpetu periment i de la perpètua renovació. La nostra consciència normal condicionada per la paraula crea un univers d'agudes distincions, de blancs i negres, d'açò i allò, de jo i tu. En la consciència mística del ser un amb la — Unitat infinita, hi ha una reconciliació dels oposats, una percepció d'allò No Particular en els particulars, una transcendència de les nostres arrelades relacions subjecte-objec-te amb coses i persones; hi ha una immediata experiència de la nostra solidaritat amb tots els sers i una mena de convicció orgànica de què malgrat l'inescrutable del destí, malgrat els nostres ombrívols absurds i la nostra de- liberada malevolència, sí, malgrat tot: açò que és mani- festament malvat respecte al món, és, tanmateix, d'una ma- nera profunda, paradoxal i totalment inexpressable, total- ment correcte. Per a la consciència normal de la vigília la frase "Déu és Amor", no constitueix més que una mostra d'esperançat pensament positiu. Per a la consciència mis- tica és una veritat evident per ella mateixa.

Els canvis demogràfics i tecnològics, d'una rapidesa sense precedent, estan incrementant constantment els pe- rills que ens rodegen, i, alhora, estan disminuint cons- tantment la rellevància de les normes tradicionals de fe i de conducta imposades als individus, governats i gover- nats a un temps, per llur cultura. Sempre desitjable, un ample aprenentatge de l'art d'obrir forats a les barreres culturals és avui la més urgent de les necessitats. Pot - aquest aprenentatge accelerar-se i fer-se més efectiu mit- jançant l'ús judiciós dels psíquedèlics físicament inofen- sius de què actualment disposem? En base a l'experiència personal i a les dades publicades, crec que tal cosa és - possible. En la meua fantasia utòpica "Island" (traduïda al català, "Illa", per Editorial Proa), especulava en ter- mes imaginaris sobre les formes en què podia utilitzar-se una substància semblant a la psilocibina per a potenciar l'educació no verbal dels adolescents, i per a recordar als

adults que el món real és molt diferent a l'univers deformat que s'han creat a través de llurs prejudicis condicionats per la cultura. "A l'alegria amb els bolets", així -menyspreava un crític burlesc la qüestió. Però, què és millor: alegria amb bolets o estupidesa amb ideologia, guerres per les paraules, danys demà per les deformacions d'a-vui?

Com haurien d'administrar-se els psiquedèlics? En quines circumstàncies, amb quin tipus de preparació i seguint quin procés? Aquestes són qüestions la resolució de les quals ha d'obtindre's de manera empírica, per experimentació a gran escala.

Hem de descobrir, i descobrir molt aviat, noves fonts per a superar la inèrcia psicològica de la nostra societat, millors dissolvents per a liquar la fangosa rigidesa d'un estat mental anacrònic. Al nivell verbal una educació il·luminadora de la naturalesa i les seues limitacions, els usos i abusos del llenguatge; al nivell no verbal, una educació en el silenci mental i la pura receptivitat. I finalment, mitjançant l'ús de psiquedèlics inofensius, un curs d'experiències o èxtasis químicament provocats. Açò, crec jo, proporcionaria totes les fonts d'energia mental, tots els dissolvents del fang conceptual, que un individu necessita. Amb la seua ajuda l'individu seria capaç d'adaptar-se selectivament a la seua cultura, rebutjant els seus danys, absurds i irrellevàncies, acceptant tots els seus tresors de coneixement acumulat, de racionalitat, de bona voluntat humana i de sabiduria pràctica. Si el nombre de tals individus és prou gran, si llur qualitat és prou alta, podrien ser capaços de passar de l'acceptació discriminada de llur cultura al canvi i la reforma discriminats.

És açò tan sols un utòpic i esperançat somni? L'experimentació pot donar-nos la resposta, per tal com el somni és pragmàtic; les hipòtesis utòpiques poden provar-se empíricament. I en aquests temps opressius, una miqueta d'esperança és, sense cap mena de dubte, un hoste benvingut.

- ALDOUS HUXLEY -

-----GGGGG-----

imprescndible...

*EN SUS
momentos
importantes:*

ORO DE
COLOMBIA

... ELABORADO CON LA ME-
JOR MARIHUANA RECEN
IMPORTADA DE COLOMBIA.

*El sabor que
coloca bien...*

HISTÒRIA DEL CANNABIS

CONTINUA
SÈRIE

AQUESTA
COL·LECCIONABLE

APASSIONANT
AMB EL

cap. V^è: *RELIGIONS DEL CÀNEM A L'ÍNDIA*

Hom pot afirmar quasi amb total seguretat que era del cànem precisament d'on s'extreia l'"Amrita", beguda de la immortalitat que en la mitologia indú correspon més o menys a l'ambrosia dels olímpics.

Antigues fonts sànsrites parlen de les "píndoles de la felicitat", un compost a base de cànem i sucre, i un famós himne del poeta Vid̐yapati Thakur, escrit cap al 1.400 - a.n.e. (abans de la nostra era), anomena al déu Shiva "Digambara bhanga", donat el seu costum de prendre "Bhang". En temps més recents, en particular al segle XVI, les notícies sobre aquest ús es fan molt més nombroses. El cànem, anomenat "charas" o "bhang", té tanta importància, que en algunes zones de l'Índia s'utilitza com a mitjà d'intercanvi, amb les mateixes funcions que la moneda; el seu ús està força estès, sobretot en certes ordres mendicants, com ara els "sadhu". Existeixen tres classes de cannabis: el "pou
st" -

(fet amb aigua), el "loutki" (amb alcohol) i la "mourra" - (amb opi).

La més completa documentació sobre el conreu del cànem a l'Índia es troba a un informe oficial anglés efectuat en 1.893-94, el "Indian Hemp Drugs Commission Report" (l'objectiu autèntic del qual fou segurament intentar presentar el cànem com a més perillós que el whisky escocés), meticolós i detallat, i l'apèndix del qual vé constituït per l'assaig de J. M. Campbell, "La religió del cànem", magnífic exemple d'anàlisi que, per la seua especificitat, el deixem per a comentar-lo o fins i tot transcriure'l íntegre a un proper número d'AL CIM.

Assenyalem de les virtuts cura la febra, calenta, aplanca, assegura - teria i les inl'apatia, accelera l'apetit, rectificalament, reaviva l'incos i alegria a la ment.

únicament unes quantes - assignades al "bharg": tot refrescant la sang ca l'insomni, dona bella vida, cura la disensolacions, fa desaparèixer la digestió, estimula ca la llengua del que parla tel.lecte, dona vitalitat al -

Una planta tan sagrada ha de tindre un lloc important entre els ritus dels temples. Shiva va ser consolat pel bharg en diverses situacions difícils; per això el bharg és "Shan karpriya", el predilecte de Mahadev, al qual se li ofrena - barrejat amb aigua, aigua i llet o llet i sucre. Sovint, en dades assenyalades, es fan libacions de bharg patot arreu, si bé hi han zones, com Bombai, on són molt rares les ofrenes amb bharg.

"Aquell qui beu bharg beu a Shiva": l'ànima en la qual l'esperit del bharg troba una llar penetra en l'oceà del ser, alliberada de l'esgotador camí de la matèria enganyada per ella mateixa.

El musulmà de l'Índia del Nord s'uneix a aquesta devoció al bharg amb reverència. Nasir, el gran poeta urdu del Nord de l'Índia de principis del present segle, canta les lloances del bharg: "Comparats amb el bharg els esperits no

són res. Deixa-ho tot, neci, i beu bhang". I el "Makhzan", gran llibre grec-àrab de drogues, registra molts altres noms apel·latius entusiastes del bhang: és el SUMINISTRADOR D'ALEGRIA, EL VOLADOR EN EL CEL, EL GUIA CELESTE, EL PARADIS - DEL POBRE, L'ASSOSSEGADOR DE L'ANHEL.

A més a més del seu valor estètic i mèstic, el poder - curador i nutritiu del **bhang** ha salvat de la fam i les malalties, en èpoques de penúries, a nombrosíssimes famílies.

Al Nepal actual, del qual la Cannabis n'és un dels principals recursos, les plantes venen disposades en llargues - fileres, espaiades de manera que les humitats florides es - toquen. Abans es cullia correguent nus els treballadors al llarg de la plantació i impregnant-se la pell de resina, -- però les protestes dels consumidors més refinats varen fer que s'utilitzaren davantals de cuir, que tampoc no donaren resultat, i actualment sembla que hom utilitza draps -- blancs estesos entre les fileres.

oooooooooooo!!!oooooooooooo

allen ginsberg

* * * * * * ALS ÀNGELS * * * * * *

POEMA-DISCURS

de l'entranyable Ginsberg, un dels
"padres del cordero", com diria STAR,
dirigit als ÀNGELS DE L'INFERN ("l'estranya i
terrible saga dels motoristes salvatges")
davant la convocatòria d'una gran MANIFESTACIÓ
contra la guerra de Vietnam.

Berkeley. Corria l'any 1965 ... (imagina't!)

Aquests són els pensaments -angoixes- dels angoixats
manifestants:

Que els Angels els atacaran

per divertir-se o per aconseguir publicitat, per
llevar-se de damunt la paranoia del

setge policial

o per guanyar-se la bona voluntat de la policia &
la premsa &/o els diners de la dreta.

Que han fet un pacte amb la policia

o que hi ha un acord inconscient, una simpatia
mútua i un enteniment tàcit

pel qual la ~~W~~fia d'Oakland deixarà de perseguir
als Angels si els Angels ataquen i desfan
la manifestació i esdevé un motí:

Es cert açò, o és la paranoia dels manifestants menys
equilibrats ?

Mentre els Angels segueixen sent ambigus i no donen clares
seguretats de què hom pot confiar en què no faran res,
les ànimes angoixades, els violents per naturalesa, els
insegurs, els històrics, tenen una excusa per a la polí-
tica, d'autodefensa per mig de la violència,
per a una racionalització de llur pròpia violència in-
terna.

De moment, el Comité del Dia de Vietnam va adoptar la polí-
tica de pacifisme, PER LA QUAL COSA ELS MANIFESTANTS
SIMPLEMENT NO LLUITARAN. I intentaran que la marxa siga
UN ESPECTACLE FELIÇ.

Tenen els Angels alguna cosa que preguntar
al Comité del Dia de Vietnam ?
Alguna sospita que poguera aclarir-se ara ?
Quina és la seua queixa bàsica ?

Què pensen fer els àngels el 20 de novembre ? Tenen de
veres un pla ?
Fem ara un pla que ens done seguretat a tots.

Perquè els paranoics de les assemblees públiques del Comité
del Dia de Vietnam tenen dels Angels la imatge
de què "els agrada fotre a la gent per divertir-se",
i naturalment, et crees una mala reputació així,
sobretot si has trobat un grup al qual pugues fotre
amb certa aprovació social, temporal,
& l'acquiescència dels polis.

Vosaltres no voleu "canviar", voleu ser vosaltres mateixos,
& si això inclou sadisme o hostilitat forçada,
vet aquí una situació ideal.
PERO NINGÚ NO VOL REBUTJAR LES ÀNIMES
DELS ANGELS DE L'INFERN
ni fer-los canviar ...
NOMÉS VOLEM QUE NO ENS FOTEN

La manifestació de protesta pretén indicar
que el terror de Vietnam està creant
el mateix terror aquí al nostre país
desplegant públicament la mateixa psicologia cruel que
aprova la matança de congs a Vietnam

Ahò està infestant les relacions humanes pacífiques ací,
permetent la persecució massiva i pública dels individus
que no estan d'acord amb

1.
augment de l'hostilitat massiva la hipocresia massiva el
xoc massiu

La gran massa de manifestant no és política, són

LL'ITADORS PSICOLOGICS

que no volen que el país caiga en l'hàbit de la cega
violència i la crueltat inconscient & l'egoisme - LA NO
COMUNICACIÓ - amb el món exterior o les solitàries
minories de Nordamèrica

com vosaltres mateixos

i nosaltres

I els negres

I els fumetes

I els comunistes

I els beatnicks

I els de la John Birch Society

I fins els anomenats decrepits

Tem que

els que ens odien a nosaltres els

manifestants pacifistes & vos deixen pegar-nos - temerosos
de nosaltres, pacifistes,

seguirant tenint aquesta

por i odi al cor, i el desviaran cap a vosaltres,
o vos demanaran que ataqueu a d'altres minories
els negres ?

En darrer terme, a vosaltres i entre vosaltres

(Així va ocórrer amb els Camises Pardes d'Alemanya
que foren utilitzats pels polítics de l'odi,
& després anihilats en camps de concentració.

Crec.)

Diuen que la majoria no som polítics: I vosaltres dieu
que sou indiferents a la política. Però esteu deixant-vos
enganxar
en la política i adoptant posicions geopolítiques i
fomentant el bombardeig
de Vietnam.

Quina ALTRA COSA que no siga aquesta política pot aliviar
als Angels del setge policial ?

Eixa cacera policia~~l~~ persegueix a tothom, NO només a vos-
altres.
Per anar a la guerra, per a ser allistat,
per a guanyar pasta en treballs bèl·lics & per l'econò-
mia
de guerra,
per a ser destruït
per la Bomba, per a què et detinguen
per fumar herba ...

Per a eliminar eixe setge, heu d'aconseguir
elimibar-lo

DINS DE VOSALTRES MATEIXOS ...

Per a trobar Pau, hom ha de deixar d'odiarese a sí mateix
deixar d'odiar a la gent que t'odia
deixar de reflexar PARANOIA

HI HA GENT QUE NO SE SENT ASSETJADA

POCS MANIFESTANTS PACIFISTES SE SENTEN ASSETJATS

Volen que vosaltres vos uniu a ells per a eliminar
la persecució que pesa sobre vosaltres & sobre tots
nosaltres.

Lleveu-nos de damunt aquest setge, aquesta Paranoia Angoixa
TRANQUILITZEU
sa,

sènt bons, no
cruels ...

i es recordarà i estindrà en compte.

Arraconar-se un mateix i assetjar a un altre i a la pasma
fa créixer la paranoia.

Pegar per Vietnam no eliminarà la paranoia ni el setge
encara que tot el país s'unira als Angels de l'Infern
el món aplicarà persecució & el món serà destruït
(quasi va succeir ja amb Hitler)

Es hora, SI, de llevar a la creu gamada el simbolisme
i tornar-se-la als indis i als místics pacífics^{paranoic}

& als fumadors de ganja de Calcuta

Us imagineu fent el mateix amb la falç
i el martell ?

He vist creus jueves, & he vist l'M 13, & LSD
& mitja lluna negra
a les vostres esquenes

que em fan feliç.

Quin és per a vosaltres el mig d'eliminar
la persecució ? Si deixeu d'amençar a d'altres
la gent us deixarà en pau.

Heu deixat ja d'amençar als
manifestants ?

Si amenceu, és que VOLEU persecució.

Intentem

llevar-vos-la de damunt a vosaltres, i llevar-nos-la a nos-
altres de damunt,
i llevar-se-la de damunt a Estats Units i a Xina i a Vietnam.

La persecució és humana, emotiva, no una llei
de la naturalesa.

Quants Angels entenen de veritat la seua posició política,
a part del seu possible valor tàctic com a mitjà per a
lliurar-se del setge policial ?

Quants odien als manifestants ? De veres volen fotre'ls ?
És una bogeria personal teua i de Tiny, o és realment el
que voleu TOTS ?

Si vos agrada l'HERBA, per què no teniu en compte que a tota
la generació a la què li desagrada la persecució i la gue-
rra li agrada també l'herba i la nova consciència i l'es-
pontaneïtat i el cabell llarg i són els vostres
germans naturals

no els tipus rígids i moralistes

que han fixat eixa imatge negativa i bel·licista
de Nordamèrica ?

La gran imatge - que tots podem acceptar - és la vostra pròpia
Imatge Ideal ...

L'ànima lliure de WHITMAN, el camarada, també
en ruta per un Camí Obert !

Us demane que sigueu camarades, amics, parents, amants,
perquè la immensa majoria dels manifestants pacifistes
respete & venera realment la vostra solitud & la vostra
lluita & preferirien ser amics íntims vostres
en lloc de temerosos i furiosos enemics paranoics i aterrats
que es foten mútuament.

Hi han ànimes més rígides (que creuen que l'univers
és dolent) gents a les quals espanta el sexe
& l'herba & els motoristes & la pau
encara que tot siga pacífic i tranquil
tenen por a la vida, sense comprendre llur inofen-
siva
buidor.

Són persones amb les quals hauríem d'estar treballant,
fent l'amor, posant a volar les nostres ments i les seues,
suavitzant-les, ampliant llur consciència i també
la nostra, de pas, sense lluitar entre nosaltres.

Totes les identitats afillades estan condemnades a la banca-
Decrèpits, beates, jueus, negres, Angels de l'Infern, rrota...
comunistes & americans

La Intervenció dels Angels de l'Infern ha surtit bon
efecte, per obligar als militants a mirar dins d'ells
mateixos i determinar

fins a quin punt llur acció de protesta és agressió cega
falsetat motivada per la cólera &
el confús desig de trobar algú a qui CULPAR
& combatre & insultar

0

Fins a quin punt serà la manifestació expressió lliure
de persones serenes que han controlat
llurs propis odis
i mostren al poble nordamericà
com ha de controlar el seu propi temor i odi
i, d'una volta per totes, acabar amb la pressió
que està creant-se per a anihilar el planeta
i aportar els nostres esforços per
ACABAR AMB LA PERSECUCIO
en la Terra.

ALLEN GINSBERG

pregària... !?

Dels drogadictes forts, els junkies acabats que rodren perduts en el poal de fem humà anomenat Plaça ... , pregaria una oració si fora cristiana.

A vosaltres ja no vos dic que vos alceu, perquè el vostre llit massa amollit d'heroïna vos nuga amb torni--cuets, vos dorm amb xeringues i tanca els vostres ulls a la ruïna que vos corroeix. Sent la tristesa d'un somni on es reflexa tant la cara d'un junkie que la meua alegria -- ~~es~~ dilueix màgicament i desapareix mentre la substitueixen llàgrimes daurades de desolació per aquells que foren els meus germans, dels qui vaig fugir i als qui no puc tornar perquè no m'acostume de bell nou a l'olor de rutina, als dolors del monkey, a l'ambient desordenat i carregat d'una obscura cambra de qualsevol pensió, de llit anònim i trepitjat per mil cossos, que acull al junkie amb cruixits per ajudar-lo a suportar el flash dolcíssim de l'heroïna i oblidar. Oblidar els bruts billets tacats de mentida -- que serviren per a comprar-la, oblidar aquella petita veu que a penes s'escolta i fuig perdent-se en llacs de relaxació enganyosa, i que diu: "Deixa-ho, no et mates, deixa-ho!"

Rostres descarnats i hepatítics que miren sota conques d'ulls grocs la vida fotuda, fotudíssima, superfotuda, superfotudíssima ... Amén per al junkie. R.I.P.

Perdona'm, hash, per no haver sabut apreciar-te, estimar-te i desitjar-te en aquells moments en que hagueres pogut ajudar-me. Per què et vaig oblidar en aquell pou obscur d'experiències i no et vaig considerar més que un port de pas en l'al.lucinant viatge de les drogues ? Ara torne ja vella i cansada de tantes estacions per a trobar en tu el que no vaig saber veure al principi: la pau.

Em vaig burlar tot considerant-te només un mig de lucre, com es burlen els tios dels cossos que pensen són a la venda, però que tenen un valor incalculable que no es gaudeix en unes hores, sinó en anys i segles. Em submergesc en les ones oloroses del mar del teu fum i ... somnie, somnie que mai no va passar res. Que mai no va existir el llit, la pensió i les xeringues. Ajuda'm ara, donam

la petita oportunitat d'estimar-te i desitjar-te. No em -
deixes penjada, hash.

I somnie que el meu fetge dormirà tranquil el somni
dels sans, perquè no li molestarà la teua fumarada. En -
canvi a mi no em deixaràs caure en la temptació de dor--
mir-me en els llorers de la victòria, perquè ella, l'he-
roïna, no es conforma fàcilment amb perdre la partida.

I repetesc la frase, cent mil voltes repetida als -
amics presents, però inexistents del passat:

"No em deixes penjada".

(ex-adicta)

«veritats» de la premsa !

Diario de Valencia
Jueves, 6 de agosto de 1981

Estudio de la Cruz Roja

**En la «zona nacional» de Madrid
se consumen drogas legales,
y en Vallecas, ilegales**

-42-

El varón de 21 años con antecedentes psiquiátricos familiares y vecino del barrio de Salamanca, denominado por la extrema derecha como «zona nacional», es el arquetipo de drogadicto legal madrileño, frente al ilegal, varón de 18 años, marginado y vecino de Vallecas, según se desprende de los estudios realizados por el centro asistencial de drogas de la Cruz Roja de Madrid.

Según dichos estudios, se entiende por drogadicto legal aquél que consume drogas comercializadas legalmente (fármacos e inhalantes).

En la encuesta se detalla que de todos los casos (551) 88 eran consumidores de drogas legales, lo que equivale a un 16% del total. Predominan los varones, aunque en las drogas legales la diferencia entre sexos se atenúa.

Por edades, 21 años es la edad más frecuente entre los consumidores legales, superior a los 19 años de los ilegales.

Los barbitúricos, más utilizados por las mujeres

Los barbitúricos ocupan el segundo lugar entre los consumidores de drogas legales junto con las anfetaminas, mientras que no aparecen entre los consumidores de drogas ilegales. Estos psicofármacos son utilizados, sobre todo, por las mujeres. Esto se debe, según el estudio, «al uso para la dismenorrea de algunos populares analgésicos que contienen barbitúricos y a preparados adyuvantes».

Con respecto al tiempo que se tarda en llegar a la dependencia irreversible, los dos grupos coinciden en necesitar, en su mayoría, entre uno y dos años.

Por zonas de residencia, los consumidores de drogas legales «predominan de barrios suburbanos (Vallecas, San Blas, Torrejón...), con la llamativa excepción del barrio de Salamanca con alta incidencia de drogas legales», al tener en cuenta los casos tratados y el número de habitantes.

El nivel de estudios de los «toxicómanos de farmacia» es superior al de los ilegales. Los primeros son más corrientes en BUP y COU; los segundos, en EGB y Formación Profesional, mientras que los semianalfabetos son cinco veces más frecuentes entre los consumidores de drogas ilegales.

Sin embargo, el uso de drogas legales ocasiona menos problemas de todo tipo (integración, médicos...), por lo que tardan más en buscar asistencia médica. En cuanto a cuestiones judiciales, los consumidores de drogas ilegales tienen el doble de problemas, y están seis veces más marginados que los usuarios de drogas legales.

Según un informe publicado esta semana por *Sábado Gráfico*, 9.166 personas fueron detenidas en España por tráfico y consumo de drogas durante 1980. De ese número de personas detenidas, 6.455 lo fueron por tráfico y 2.771 por tenencia. Los extranjeros suman un total de 1.179.

En España, señala *Sábado Gráfico*

co, los focos polarizadores del tráfico de droga son Madrid y Barcelona, sin descontar los lugares de paso como Cádiz, Almería o Algeciras. En Madrid, el tráfico callejero está localizado en San Blas, bulevares de Vallecas, Malasaña, Centro Aurrera, plaza del Dos de Mayo y el Rastro. En Barcelona puede encontrarse en la Plaza Real, el barrio chino y en las inmediaciones del puerto.

Teóricamente, si se erradicase la droga, los delitos descenderían en un 75 ó 80%. Está comprobado, termina el citado informe, que de cada diez delincuentes ocho son drogadiccos.

La solución pasa por una mejor infraestructura

Según el subdirector del centro asistencial de drogas, doctor José Ramón Bronet, «la solución de este tema tiene tres vertientes: Primera, una adecuada infraestructura sanitaria de centros dedicados al tratamiento de drogadiccos menos específicos y globales que los actuales. Segunda, realización de estudios e investigaciones exhaustivos en centros delimitados (colegios, etcétera) para poder poseer datos fiables de la realidad actual. Y tercera, elaboración de cursillos y conferencias de monitores, preferentemente profesores de EGB, para el conocimiento de este problema».

Unico centro asistencial de drogas en Madrid

El centro asistencial de drogas de la Cruz Roja es la única institución dedicada a esta actividad en Madrid, «próximamente —informó el doctor Bronet— se abrirá otro en el barrio de Moratalaz».

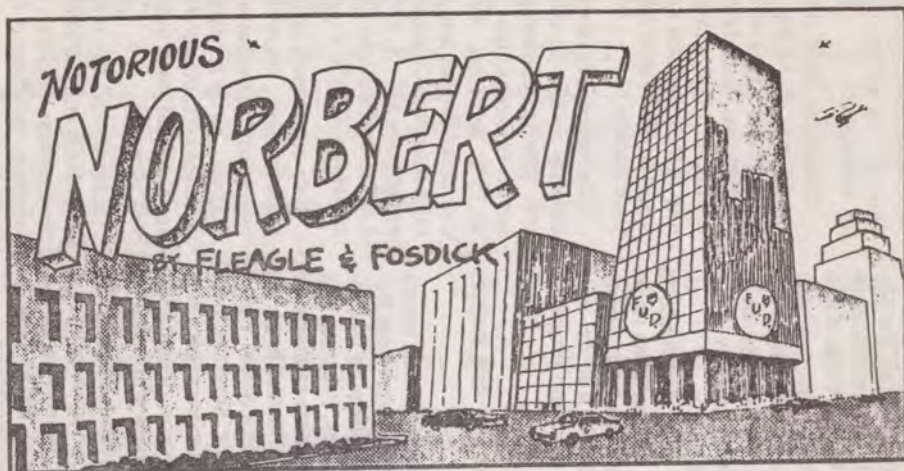
Creado en abril de 1979, ha realizado más de 12.894 intervenciones asistenciales, cerca de 7.600 consultas terapéuticas, más de 5.400 drogadiccos han acudido a informarse, de los que fueron tratados cerca de 700 casos, y se efectuaron 400 curas de desintoxicación.

«La inmensa mayoría de estos drogadiccos —dice el doctor Bronet— son pluritoxicómanos, y especialmente opiáceos, que representan el 45,35% del total, en comparación con otras drogas que tienen porcentajes más bajos, como, por ejemplo: anfetaminas, 9,93%; cocaína, 1,60%; barbitúricos, 2,24%, y medicamentos, 0,16%».

Este centro está compuesto por 13 profesionales, entre ellos médicos, psicólogos, psiquiatras, internistas, etcétera. En la actualidad tiene concertadas 10 camas con dos hospitales de la capital para ingresar los casos más urgentes.

Este servicio fue creado por la colaboración entre la Dirección General de Servicios Sociales, la Cruz Roja española, así como el Gobierno civil, la Diputación provincial y el Ayuntamiento de Madrid, en virtud de un convenio firmado en diciembre de 1978.

Sunday Funnies

P O E M E S

I t'alces de matinada,
ullerós, sense forces.

Maquinalment.

Esguerd lívid, cansat.

Anant vers la fàbrica,
encara no ha eixit el sol.

L'home potestat-petit-cuc
va mercant amb el teu cos,

que, desfet, està resignat,
amb les teues mans i els teus

dots, que oblidaren el palp ...
Ets el càrgol nº 304,

és el teu nom.

T'han furtat el cos,
els sentiments.

Dia a dia, el jornal,
esffa petit.

Arribes de nit,
com quan te'n vas,

i veus quatre nens bocabadats,
i una dona dolça, envellida.

Tot t'ho han llevat,
tot. I la llista necrològica
del teu barri, s'allarga, s'allarga ...

Assentada,
mire a tothom.

Perduts als seus
mons.

Esguards llunyans.

Passen estones.

M'acabe el gin.

Passejant, després,
pels nostres carrers,

amb el cap baix,
mirant a terra.

Despreocupada.

Veient els retrats dels records
que van succeint-se pel cap.

Jugant amb un pot buit.

Torne al mateix lloc.

Em deixe caure
damunt dels coixins.

Et veig passar.

Sembla que el meu cor
se n'ix fora.

Trenques amb tot.

A cavall blanc
d'ales infinites,

a aplegàvem els dos,

acaronyant els dos,

Mullats en licors.

Licors d'estima.

Podent ésser ocells

som gavines plenes de plaer.

El nostre cos, companyes,

porta la força del món i

H'Í DOLORES

